

Jennefer Mellink

KWAAD BLOED

Clavis
YOUNG ADULT

KWAAD BLOED

Jennefer Mellink

KWAAD BLOED

Jennefer Mellink

Kwaad bloed

© 2015 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: mysterie, moord, vriendschap, onmacht

NUR 285

ISBN 978 90 448 2556 5

D/2015/4124/106

Alle rechten voorbehouden.

www.clavisbooks.com

www.jennefermellink.nl

*It was long ago
And it was far away
Oh God, it seems so very far
And if life is just a highway
Then the soul is just a car*

Objects In the Rear View Mirror May Appear Closer Than They Are
– Jim Steinman

PROLOOG

De misselijkheid leek op te komen als een donderslag bij heldere hemel. Hij had het gevoel dat hij ieder moment door zijn benen kon zakken. Zweet druppelde over zijn voorhoofd, alsof hij zojuist een marathon had gelopen. Zijn ogen namen de boel wazig op. Draaiërig liep hij in de richting van de hal, de kapstok, waar hij zijn jas tussen een tiental andere jassen moest zien te vinden. Welke jas had hij vanavond eigenlijk aangetrokken? Zijn zomerjas. Een zwarte. Alle jassen aan de kapstok leken verdorie wel zwart. Met de rug van zijn rechterhand veegde hij het zweet van zijn voorhoofd. Dit was niet goed. Dit was enorm fout zelfs.

‘Vince, ga je nu al? Doe es gezellig, man!’

Hij keek om terwijl hij zich in een zwarte jas probeerde te wurmen. Dat ging niet gemakkelijk. Zijn arm bleef vastzitten in een mouw. Rotjas. Hij meende stof te horen scheuren toen hij zijn arm er hysterisch doorheen joeg. Het interesseerde hem niet. Ondertussen nam hij haar silhouet in zich op. Lang, slank meisje, bruin haar. Hij zag dubbel. Ze stond in tweevoud voor hem. Was het Suus of was het Tara? Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. Ze produceerde een vage glimlach, of leek dat maar zo? Hij knipperde, wreef wanhopig in zijn ogen, hoopte dat zijn zicht beter zou worden, maar het tegendeel was waar. Alsof er een waas voor zijn ogen zat.

‘Blijf nog even. Het wordt net gezellig.’ Haar stem klonk helder. Hij schaamde zich voor zijn eigen voorkomen, maar hij kon er niets aan doen. Was hij dan de enige die zo’n last had van de drank? Hij had vandaag weinig gegeten. Toen hij vanmorgen wakker werd had hij haast, dus zijn ontbijt had hij overgeslagen. Als lunch had hij wat bij de snackbar gehaald en vanavond had hij enkel wat kleine hapjes gegeten. Kon dat het zijn? Normaal gesproken was hij nooit zo’n mietje. Baco na baco goot hij moeiteloos achterelkaar naar binnen. Hoe laat was het eigenlijk? Het was nog een beetje licht buiten. Uurtje of tien, elf ’s avonds waarschijnlijk. Zo meteen zou de nacht langzaam maar zeker intreden.

Hij wist niet eens of hij zijn eigen jas had aangetrokken, maar het ding zat goed. Op de automatische piloot voelde hij of zijn portemonnee nog in zijn jaszak zat. De plek waar de knip hoorde te zitten, voelde bol. Het zal wel.

'Ik voel me niet zo goed, ik ga.' Hij sprak met dubbele tong, herkende zijn eigen stemgeluid niet eens.

'Zal ik anders vragen of iemand je kan brengen? Je ziet er beroerd uit.' Ze legde haar hand op zijn schouder. Hij voelde een zacht kneepje.

'Nee, het gaat wel. Ik ga lopend. Het is maar een klein stukje.'

Hij kon niet de energie opbrengen iedereen gedag te zeggen. Zonder nog om te kijken liep hij naar de voordeur.

'Jammer dat je al gaat. Doe voorzichtig!' klonk er nog vanuit de hal. Daarna hoorde hij hoe de voordeur achter hem werd dichtgetrokken. Een schelle piep drong via zijn trommelvliezen naar binnen. Rotgeluid. Hij drukte zijn handen op zijn oren. Gelukkig duurde het irritante geluid niet lang. Strompelend verliet hij het imposante erf. Grind kraakte onder zijn schoenen. Het enorme hek dat mensen met kwade bedoelingen buiten diende te sluiten, stond gelukkig open. Hij moest braken. Hij zette het op een rennen, struikelde bijna over zijn eigen voeten, maar bereikte toch het voetpad aan de overkant van de weg, half weggedoken tussen de struiken. De vloeibare smurrie stonk een uur in de wind. Er zaten brokken tussen, waarschijnlijk van de frikandellen van vanmiddag. Bij die gedachte moest hij nogmaals braken. Gal spoot eruit. Met de mouw van zijn jas veegde hij zijn mond schoon. Hij had een ontzettend gore smaak in zijn mond, alsof hij een dode rat had doorgeslikt. Dus zo voelde het als je te veel gezopen had? Hij had medelijden met iedereen die wat hij nu doormaakte, had meegemaakt. Met zijn verstand op nul zette hij zijn weg voort. Hij bereikte al gauw het stadscentrum. Hij had totaal geen oog voor de imposante grachtenpanden, de sfeervol ingerichte etalages en de opvallende neonlichtbakken van de kroeg die hij passeerde. Hij ken-

de deze stad op zijn duimpje. Zonder om zich heen te kijken, en door zich enkel op de stoeptegels voor hem te fixeren, kende hij moeiteloos de weg. Bijna thuis, godzijdank. Hij had het gevoel alsof hij achtervolgd werd. Waanzin natuurlijk. Hij keek vluchtig naar links en naar rechts, maar zag niets gek of verdachts. Het was niet druk op straat. Een enkele auto zoefde hem voorbij. Geen fietsers. Geen voetgangers. Zweet gutste van zijn voorhoofd. Nog een paar honderd meter. Even doorzetten nu.

Toen hij eindelijk de ingang van het studentenhuis waar hij woonde bereikte, had hij niet de kracht om zijn sleutel te zoeken. Hij belde aan en al gauw werd er opengedaan.

'Djeezes, Vince, wat zie jij eruit. Gaat het wel?' Een verbouwereerde medebewoonster verscheen in de deuropening. Hij wist niet wie ze was. Het boeide hem ook niet. Hij zag haar in viervoud. Hij was onwils duizelig. Zijn benen voelden loom, alsof het niet de zijne waren, maar lange houten stelten waarop hij zijn evenwicht maar moest zien te bewaren.

'Laat me maar.' Het kwam er brabbelend uit. Hij sleepte zich naar boven, leunend tegen de muren, opende zijn kamerdeur, die kennelijk niet eens op slot zat, en ging meteen naar de wc. Gelukkig had hij een eigen toilet. Sommige studenten hadden een keukentje in hun kamer, hij een toilet. Goddank. Ondertussen trok hij zijn jas uit. Hij had het extreem heet. Zijn boxershort was al deels bruin. Zonder zijn achterwerk goed en wel af te vegen, kroop hij op handen en knieën over de grond in de richting van zijn bed. De meters leken kilometers. Hij ademde zwaar. Dit ging echt niet goed. Er moest een dokter komen, en snel. Waar was zijn mobiel? Hij begon te hyperventileren, wilde schreeuwen en om hulp roepen, maar er kwam geen geluid uit zijn strot. Enkel wat zacht gepiep dat voor hetzelfde geld een klein muisje zou kunnen zijn, een van de vele in dit gore studentenhuis. Waarom was die griet die de deur zojuist voor hem opende niet met hem mee-

gelopen? Ze zag toch dat het niet goed met hem ging! De hevige steken in zijn hart deden hem volledig ineenkrimpen. Waar was zijn pufje? Hij tastte met zijn vingertoppen over de grond, over zijn nachtkastje. Waar was dat verrekte pufje toch! Hij hoorde zijn mobiele telefoon overgaan. Het geluid klonk gedempt, kwam vanuit zijn jaszak. Stond er nou iemand in de deuropening of was hij aan het hallucineren? Hij sloot zijn ogen en hoopte dat die helse pijn gauw over zou zijn. Nooit meer wilde hij cocktails drinken. Nooit, maar dan ook echt nooit meer.

HOOFDSTUK 1

De dreunende muziek die uit de kamer hiernaast galmt, begint me op mijn zenuwen te werken. Wonen in een studentenhuis heeft zo zijn voordelen, maar vooral ook nadelen. Een groot pluspunt is dat je constant mensen om je heen hebt, wanneer je maar wenst. Er is altijd wel iemand die een praatje wil maken of een drankje met je wil drinken. Het bedrag dat mijn ouders maandelijks neertellen voor mijn kamer is ook niet schokkend hoog. De opsomming van nadelen is helaas wel wat langer: de badkamer en de keuken moet ik delen, wat automatisch betekent dat het er altijd een puinhoop en bovenal vies is. Het is hier erg gehorig, dat houdt in dat ik vaak ongevraagd dingen te horen krijg die ik niet wil horen, en dan doel ik niet op luide muziek. Verder is mijn kamer veel te klein en ik vind het jammer dat ik geen huisdier mag hebben. Enfin, al met al ben ik best tevreden. Ik zal hier tenslotte niet nog jarenlang wonen. Terwijl ik snel mijn mobiele telefoon in mijn te volle en eigenlijk te kleine handtasje prop, trek ik de deur van mijn kamer achter me dicht om die vervolgens op slot te draaien. In het trappenhuis erger ik mij aan de graffiti op de muren en de smerige traptreden. Het ontbreekt er zelfs niet aan vers, stinkend braaksel. Ik knijp mijn neus dicht en verbied mijzelf adem te halen tot ik buiten ben. De neiging om zelf te gaan kotsen probeer ik te onderdrukken, maar niet zonder wat keelgeluiden te produceren. Gadverdamme. Asociaal om binnen te kotsen en vervolgens de troep lekker te laten liggen. Maar ik voel me totaal niet geroepen die op te ruimen. Over mijn lijk!

Eenmaal buiten doet de frisse lucht me meer dan goed. Ik loop in de richting van de bushalte. De zon staat laag, maar voelt nu al als een fluwelen deken tegen mijn huid. Gulzig adem ik weer in en uit, terwijl ik het straatbeeld in me opneem. Moeders die gehaast hun kinderen naar school brengen, studenten onderweg naar college en zakenlieden die allemaal in dezelfde richting lijken te rijden. Een gillende sirene verstoort het dagelijkse ritme van eenieder die zich

hier op straat bevindt. Ik kijk hoe een politiewagen mij vanuit tegenovergestelde richting voorbij raast. Velen op straat voelen zich kennelijk geroepen hetzelfde te doen, waardoor een keurige man in driedelig pak in een grote Mercedes bijna een fietsende moeder aanrijdt. De twee geschrokken kinderen voor en achter op haar fiets overstemmen met hun gehuil zowaar het geluid van de sirene. Arme stakkers, denk ik bij mezelf. Ze zijn zich natuurlijk wezenloos geschrokken. De man in pak stapt netjes uit en probeert het drietal wat te kalmeren. Alsof de duivel achter hem aan zit, checkt hij ondertussen in een paar seconden tijd wel drie keer zijn opzichtige uurwerk.

Ik ben benieuwd naar de eindbestemming van de wagen. Zal ik gaan kijken waar de wagen tot stilstand komt, erachteraan gaan? Nee, daar heb ik echt geen tijd voor. Mijn nieuwsgierigheid wint het bijna van mijn gezonde verstand. Als ik de bus wil halen, moet ik nu echt doorlopen, misschien wel rennen. Ik loop de bocht om, steek een drukke weg over en begin spontaan te dagdromen bij het zien van een prachtige stadsvilla aan mijn rechterhand. Wat zou ik daar graag wonen. Het is mijn droomhuis. Iedere keer als ik er voorbij loop, waan ik me in gedachten weer daarbinnen. Ik zou er een heus paleis van maken met houten vloeren, originele paneeldeuren, een sfeervolle schouw, antieke meubels en kleurrijke schilderijen aan de muren. Waarschijnlijk zou ik ook wat mooie beelden uit Zuid-Afrika laten overvliegen voor in de achtertuin. Helemaal links op het dak heeft het huis een schattig, aangebouwd torentje. Daar zou ik mijn huiswerk gaan maken. *'Keep on dreaming'*, zeg ik hardop tegen mezelf.

Even denk ik geen sirene meer te horen. Dat zou kunnen betekenen dat de auto zijn bestemming heeft bereikt. Wat nou als hij halt houdt bij mijn studentenhuus? Het zou best kunnen. Al is de kans erg klein. Ik kijk achterom, maar het huis is natuurlijk al lang

niet meer te zien. Het geluid van de sirene is vast opgeslokt door de drukte van de ochtendspits. Het lukt me niet harder te lopen dan het bejaard echtpaar dat nog steeds voor me drementelt. De hoeveelheid alcohol van gisterenavond speelt me parten. Doordat ik tussendoor een paar glazen water heb gedronken, valt de schade van een kater gelukkig mee. Op wat protesterende botten en spieren na gaat het allemaal best goed, afgezien van het lichte geklop in mijn voorhoofd.

Als ik de bushalte eindelijk heb bereikt, gun ik mijn lichaam wat rust door plaats te nemen op een bankje naast een Bob Marley-lookalike met bijpassende joint tussen zijn lippen. En dat op dit tijdstip, jakkes. Tijd om even mijn ogen te sluiten is er niet, over een minuutje komt de bus al. De stank van de joint brengt me in een soort trance. Ik haal mijn mobiele telefoon uit mijn tas om te kijken op de lokale nieuwssite of er al een melding is gemaakt over het voorval van zojuist met de sirene. Zoals ik vermoedde staat er nog niets bij. Ik open gauw nog even Twitter om te zien of de wijkagent erover heeft getweet. Ook niet. Meestal is wijkagent Bart wel snel met het plaatsen van nieuwsberichten, maar waarschijnlijk ligt hij nog lekker in zijn bedje. Ik kan hem eerlijk gezegd geen ongelijk geven. In de verte zie ik de bus al naderen. Scholieren fietsen luid blèrend voorbij, alsof ze aandacht tekortkomen en die schade op straat in proberen te halen. Ik scrol door de contactenlijst in mijn telefoon en selecteer Suus' naam. Nadat ik de telefoon zes keer heb laten overgaan, hoor ik een opgewekte Suus aan de andere kant van de lijn.

'Jaaaaa?' zegt ze op zangerige toon. Het klinkt alsof ze aan het ontbijten is, afgaand op het sappige gesmak dat ik hoor.

'Ook een goedemorgen,' zeg ik. 'Ben je in je kamer?' val ik meteen met de deur in huis. Ik kan mijn nieuwsgierigheid simpelweg niet langer bedwingen. Nieuwsgierig *is my middle name*.

‘Na een avond als gisteren heb ik minstens zeven uur slaap nodig, Eilleen. Het antwoord is dus “ja”, maar waarom? Heb je last van een kater en wil je dat ik je een lekker vet ontbijtje kom brengen? Een eitje met een dikke laag spek op witte bolletjes? Of dat ik een lekkere kroket met mosterd voor je haal aan de overkant, met een bakje frieten? Bekijk het maar!’

Suus moet hard lachen om haar eigen grapje, al had het natuurlijk zomaar gekund. Suus woont precies één verdieping hoger dan ik. Gisteren, op het communiefeest van de kleine Katie, kon Suus de flessen drank ook niet met rust laten – net als alle andere aanwezigen overigens.

‘Nee, dat is het niet, ik ben al bijna op stage,’ mompel ik terwijl ik mezelf tussen de ongeduldige pendelaars prop om in de bus te kunnen stappen. ‘Ik vroeg me alleen af of jij iets hebt meegekregen van die politiewagen?’

‘Dat heb ik zeker, wat een herrie! Door dat lawaai buiten zit ik nu al aan mijn ontbijt terwijl ik nog op één oor had kunnen liggen. Volgens mij staat-ie pal onder mijn raam,’ zegt Suus smakkend.

Typisch Suus. Ze studeert rechten en hoeft maar een paar uur per week naar college. De tijd die ze met haar neus in de boeken door zou moeten brengen, brengt ze in dromenland door of samen met een van een haar vriendjes, die ze bijna wekelijks inwisselt voor een nieuw exemplaar.

‘Dus je weet niet wat er allemaal gaande is?’ pols ik, hoewel ik het antwoord eigenlijk al weet. Ondertussen neem ik plaats naast een pukkelige tiener met shocking blauwe dopjes in zijn oren waar housemuziek uit klinkt. Zijn Nike Air Max schoenen tikken onritmisch op de vloer. Bruine, ongekamde krullen hangen voor zijn ogen. Ik heb het gevoel dat hij mij stiekem begluurt. Helaas voor hem valt er niks interessants te zien noch te horen.

‘Nope. Ik heb zelfs een lekker muziekje opgezet, zodat ik dat la-
waai letterlijk buiten kan sluiten.’

‘Kun je de politiewagen zien staan als je naar buiten kijkt? Mis-
schien is er bij ons iets gebeurd?’ vraag ik bezorgd.

‘Ik heb mijn gordijnen nog dicht, maar ik zal zo wel even kijken.’

‘Oké. Thanks, Suus. Dan ga ik nu hangen. Als je meer weet, wil
je het mij dan laten weten?’ Een onheilspellend gevoel siddert door
mijn lichaam, maar waarom weet ik niet. Ik hoor hoe Suus iets vloe-
baars door haar keel laat glijden alvorens ze zegt: ‘Doe ik. Succes op
stage!’

‘Jij leer ze!’ zeg ik, tegen beter weten in. De pieptoon geeft aan
dat Suus de verbinding heeft verbroken. Als we mijn eindhalte be-
reiken, stap ik de bus uit, de menigte in. De laatste paar honderd
meter naar mijn stageadres leg ik lopend af. Op het plein midden
in het dorp wordt de wekelijkse markt opgebouwd (in de stad waar
ik woon waren geen leuke stageplekken, vandaar dat ik besloot in
het naastliggende dorp te gaan werken).

Waarom moeten die mensen altijd zo’n herrie maken? Harde
muziek klinkt uit twee boxen en galmt over het hele plein. Ik krijg
trek als ik de kraampjes van de bakker, de notenboer en de groente-
juwelier passeer. Maar van de geur van de viskraam krijg ik een
knoop in mijn maag. Ik passeer enkele winkels die net hun deuren
opengooien. Er worden aanbiedingsborden buiten gezet en personeel
blokkeert al rokend de ingang van een drogisterij. Ook de terrassen
worden langzaam maar zeker opgebouwd. Ik mag wel opschieten.
Terwijl ik mijn tempo iets verhoog, zwaai ik naar wat bekende ge-
zichten.

Er is nog niemand aanwezig in Lopend vuurtje, het eetcafé waar
ik stage loop als horecaondernemer. Ik draai de deur van het slot, zet
direct het alarm uit en zorg ervoor dat er licht brandt – het is hier-
binnen altijd vrij donker omdat er maar aan een kant ramen zitten

en dat is precies de kant waar 's morgens geen zonlicht te bekennen is. Met uitzondering van de sfeervolle serre waar het eigenlijk de hele dag door heerlijk vertoeven is.

Daarna voer ik alle werkzaamheden uit die bij het opstarten van de zaak behoren. Waarom is er nog niemand? Een vlugge blik op het rooster leert me dat Barend er ook om halfnegen had moeten zijn. Ik besluit het nog even af te wachten. Vluchtig bind ik mijn groene schort met bedrijfslogo om mijn middel. Ik werp een korte blik in de spiegel bij de wastafel in het toilet. Mijn lange, zwarte steile haren bind ik in een eenvoudig staartje. Mijn sluike pony, die eigenlijk iets te lang is en voor mijn ogen hangt, schuif ik opzij met een speldje. Er vallen direct weer een paar plukken op hun oorspronkelijke plaats. Ik gooi een plens koud water in mijn gezicht en wrijf het droog met het handdoekje dat ernaast hangt. Daar knap ik van op. Vervolgens breng ik wat mascara aan en teken een lijntje met zwart oogpotlood op mijn oogleden, zodat mijn groene ogen er mooi uitspringen. Op mijn lippen smeer ik een transparante gloss. Ik voel me al een stuk beter.

Enmaal terug in het café bind ik een heuptasje met daarin wisselgeld en een invoerkastje om mijn middel. Buiten bouw ik het terras op, zet ik asbakken op de tafels en geef ik de dorstige planten een scheutje water. Met een kop verse koffie ga ik aan de bar zitten met de krant van vandaag voor mijn neus. De eerste gasten nemen binnen al plaats in de serre. Twee oude dames die dagelijks de dag beginnen met een kopje koffie en een verse roddel. Op het moment dat ik de koffie naar het tweetal breng, raast Barend mij voorbij.

'Trein gemist, sorry,' verontschuldigt hij zich hijgend. In zijn rechterhand houdt hij zijn gekreukte kokskleding stevig vast. Nadat ik de dames hun bestelling heb gebracht en direct met ze heb afgerekend, loop ik achter Barend aan de keuken in, waar hij zich aan het omkleden is. Van schaamte is geen sprake, hij staat bijna in

adamskostuum voor me. Hij heeft spillepootjes en een strak kontje, maar daarboven een afgetrainde sixpack en gespierde armen. Ik glimlach. Die brengt waarschijnlijk veel tijd in de sportschool door. Zijn blonde krullen springen brutaal alle kanten uit. Terwijl hij de gulp van zijn koksbroek dichttrekt verontschuldigt hij zich nogmaals.

‘Dat geeft toch helemaal niets. Ik ben allang blij dat je er nu bent.’ Mijn woorden lijken hem gerust te stellen. We nemen allebei plaats aan de bar. Barend pakt zuchtend koffie voor zichzelf. Hij gooit er een flinke scheut melk in en twee suikerklontjes. ‘Gaat het wel?’ peil ik, na het zien van zijn donkere wallen en vermoeide blik.

‘Moah, ik heb geen oog dichtgedaan vannacht,’ mompelt hij.

‘Dan kunnen we elkaar de hand schudden,’ zeg ik, een verdere klaagzang voorkomend.

Barend grinnikt. Zwijgend, met zijn neus in de krant gedoken, drinkt hij zijn koffie op. Daarna spoedt hij zich naar de keuken: zijn territorium.

Vandaag sta ik tot twaalf uur alleen in de bediening, daarna komt een collega mij versterken tijdens de lunch. De eigenaar van Lopend vuurtje is druk bezig met de voorbereidingen van het openen van een tweede restaurant. Hij zei letterlijk tegen mij dat hij blij is met een ambitieuze studente als ik, aan wie hij de zaak met een gerust hart kan toevertrouwen. Een prachtig compliment waar ik nog steeds van moet glunderen als ik eraan denk. Ik pak de personeelsroosters en begin met het inplannen voor de komende maand.

Wanneer Barend naast me komt zitten met twee kopjes verse koffie, schuif ik de roosters even aan de kant, ik heb echt mijn volledige concentratie nodig wanneer ik daarmee bezig ben.

‘Ik heb alle voorbereidingen in de keuken getroffen, laat de gasten maar komen,’ zegt Barend luid, ineens klaarwakker. Hij slaat zichzelf opgewekt op zijn bovenbenen, waar ik van schrik.

Het geluid van mijn mobiele telefoon verstoort ons toch al saaie gesprek. Het is een appje van Suus. *Die gekke Vince zal gisteren wel te veel gezopen hebben. Ik geloof dat die politie hier voor hem gekomen is! X.*

Ik begrijp er niets van en lees het berichtje nogmaals. Zelfs als ik het berichtje voor de tweede keer lees, dringt het niet helemaal tot mij door. Verbouwereerd lees ik het nog een keer.

Direct volgt er nog een berichtje, ook van Suus. *Shit man, er staat nu ook een lijkwagen bij!*